

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 23 (106) • 13 august 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să fugim de akedia*!

Cuviosul Nikon Vorobiov | Sursa: Doxologia.ro

Prin răbdare, prin rugăciune, prin smerenie, prin mulțumirea adusă Domnului, să-ți birui starea. Domnul este aproape, El privește inima ta. Dacă L-ai iubi măcar puțin, te-ai bucura că poți să-I închini toată viața ta și ai fi gata să rabzi orice. Adu-ți aminte de viața lui Ioan Înainte-Mergătorul (n. *Botezătorul*), de viața Mântuitorului, a Maicii Domnului, a mucenicilor, a cuvioșilor. Ce au mai suferit! Poți, oare, să compari câtuși de puțin situația și starea ta cu nevoințele și cu necazurile lor? Citește Viețile Sfinților și compară-le cu starea ta. Nu cădea în *akedia*! Domnul este cu tine și nu te va lăsa lipsit de ajutor și mângâiere. Bucură-te, și nu te necăji. „Întru răbdarea voastră vă veți dobândi sufletele voastre” – iată ce spune Sfânta Evanghelie.”

Dicționar

* **Akedia** este o patimă descrisă în literatura duhovnicească ca amorțire și vlăguire a sufletului, pe de o parte, și, pe de altă parte, ca o zăpăcire și neorânduială a tuturor puterilor sufletului care sunt de folos în viața duhovnicească. Akedia este în strânsă legătură cu tristețea ca patimă, mai precis cu acea tristețe care nu are o cauză precisă, ci este provocată de către diavol.

Forme de manifestare: lene, plictiseală, descurajare, amorțea a sufletului, o stare de somnolență, insatisfacție vagă și generală, sufletul se simte nesatisfăcut, simte că îi lipsește ceva, nu se simte în largul său (din această stare de insatisfacție decurge o lipsă de interes), mintea nu mai poate să se fixeze pe un lucru, nostalgia omului pentru o altă stare decât cea în care se află, neputința de a duce la capăt un lucru început. Akedia în domeniul vieții duhovnicești se manifestă în primul rând în tendința spre a minimaliza rugăciunea.

Cuvânt de folos

În căutarea fericirii.

Spiritualitate versus materialism

Pr. Prof. Univ. Dr. Ioan C. Teșu

Atunci când sunt întrebați **care sunt lucrurile care le oferă fericirea**, locuitorii planetei se împart în două categorii generale. Europeanii și nord-americanii, educați de secole într-o mentalitate individualistă, materialistă și hedonistă, consideră că acestea sunt banii sau averea, poziția și statutul social, autoritatea și reputația. Așadar, realizarea de sine și binele strict individual sau cel mult largit la persoanele apropiate: familie și puțini prieteni.

La aceeași întrebare, asiaticii răspund diferit. Fericirea ar consta, potrivit lor, în a avea cât mai mulți prieteni buni sau relații sociale puternice și a contribui la binele întregii comunități. Au existat chiar și unele persoane, puține la număr și care par a fi descoperit secretul unei vieți împlinite, trăite cu sens, care, la întrebarea: ce anume a conferit menire și substanță vieții lor, au răspuns că secretul este „a dăru mai mult decât primim”¹. **p.2**

Crâmpie din lumina sărbătorii

Lipsa postului și a rugăciunii - cauza nereușitelor noastre

Pr. Nicolae Tănase

Avem credință în Dumnezeu, dar nu avem încredere în El! Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune în față neputința, nenorocirea unui om: avea un copil îndrăcit, pe care îl cuprindea criza aceasta atunci când ieșea luna. De aceea, cei care au această boală se numesc și lunatici. De ce se întâmpla așa? Pentru că diavolul dorea să îi determine pe oamenii în necaz să blesteme pe Dumnezeu și făptura Lui.

Lipsa postului și a rugăciunii - cauza nereușitelor noastre. Ați văzut și vindecarea de către Mântuitorul Hristos a muțeniei și a surzeniei. Ce face tatăl când are probleme? Ca un părinte iubitor, se preocupă de copilul lui. Aleargă cu el pe la doctori, aude de Hristos; nu ajunge la El, ajunge la Apostolii și ucenicii Săi. Aceștia nu-l pot vindeca.

Hristos îl vindecă. Apostolii comentează după aceea, se răzvrătesc puțin și zic așa: „Doamne, Tu ne-ai dat nouă putere să facem vindecări, să facem minuni. Ne-ai spus că vom face chiar mai mari minuni decât Tine. Și iată, a venit la noi și noi nu l-am putut vindeca. De ce?”

Atunci Mântuitorul Hristos le spune: „Acest soi de demoni nu pot să iasă decât cu post și rugăciune. N-ați postit destul și mai ales, nu v-ați rugat îndeajuns, drept pentru care n-ați putut să-l vindecați, n-ați putut să izgoniți pe demoni din el”.

Iată explicația multor nereușite ale noastre. N-am postit de ajuns, nu ne-am rugat de ajuns, n-am avut credință de ajuns. Și atunci, Mântuitorul Hristos zice: „Adevărat grăiesc vouă: dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, cu această putere a credinței voastre veți putea muta și munții”.

În căutarea fericirii. Spiritualitate versus materialism

Pr. Prof. Univ. Dr. Ioan C. Teșu

» Ceea ce este interesant este și faptul că, de câteva zeci de ani, mai întâi specialiștii în economia comportamentală experimentală, prin numeroase cercetări și studii, iar mai nou și neuroștiințele, în mod deosebit prin neuroeconomie sau neuromarketing, în cadrul testelor făcute cu aparatură de rezonanță magnetică funcțională (RMNf), au demonstrat că a fi fericit nu înseamnă a poseda cât mai mulți bani și a stăpâni cât mai multe bunuri, dobândite în mod egoist, uneori fără scrupule sau fără cele mai vagi valori etice. **Adevărata fericire**, care nu depinde atât de mult, pe cât am fi tentați să o credem, de acumularea de bani și de avere, poate fi dobândită mult mai ușor, prin **relații sociale de calitate și comportamente proactive sau prosociale, în slujba comunității și a semenilor**. Sau, pe scurt, formula fericirii este: **CEILALȚI**.

Fericirea este o stare lăuntrică, spre care omul, în funcție de crezul său de viață, poate tinde în două moduri. Unul este să adune cât mai multe lucruri materiale, cu speranța că acestea îi vor umple golul spiritual. Acest mod, însă, are o efect și o valoare limitată, pentru că atunci când depășim pragul de sărăcie sau Pragul Minim de Inducere a Fericirii, adică atunci când ne sunt îndeplinite modest nevoile umane de bază, indiferent de câte alte averi am aduna, starea de bine interior nu poate fi augmentată decât cu 2%, ceea ce este infim, în comparație cu eforturile făcute. Cel de-al doilea mod, așa cum ne învață intuiția și înțelepciunea generală, presupune a te bucura de cele pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, le-ai dobândit, fără a trăi într-o comparație socială și în întrecere cu alții. Ba chiar din ceea ce ai, a face loc și virtuții milosteniei sau a filantropiei creștine. Cu alte cuvinte și cum spune o înțeleaptă vorbă duhovnicească: **Nu-ți dori cele pe care nu le poți obține. Mai degrabă, fă rai, din ce ai!** Sau, cum spunea Cicerone: „Cea mai mare bogăție este să fii mulțumit cu ce ai”.

Aceasta nu înseamnă a trăi fără nici o grijă față de cele materiale, ci, precum ne învață Mântuitorul Iisus Hristos, să nu devenim robi ai lumii trecătoare, să căutăm să ne sporim nu doar viața duhovnicească, ci și suportul acesteia – cele materiale, atât spre folosul nostru, cât și pentru ajutorarea semenilor, dar toate acestea să le subordonăm căutării Împărăției lui Dumnezeu și dreptății Sale, iar Părintele Ceresc, care poartă de grijă întregii Sale creații, le va dăruia, la vreme cuvenită, pe toate celelalte, fie ele materiale, fie spirituale, spre mântuire.

Din acest motiv, Spiritualitatea Ortodoxă, prin vocea Sfinților Părinți, ne învață că Dumnezeu este, cu adevărat, Proprietarul tuturor celor create de El, iar oamenii, bogați sau săraci, sunt administratorii și chivernisitorii lor, având datoria de a le întrebuița pe toate, multe sau puține, spre Slava Dăruitorului și spre a lor mântuire.

Sfinții Părinți ne învață că bogăția, în sine, nu este rea, ci devine bună sau, dimpotrivă, păcătoasă, prin uzul sau folosul pe care i-l dăm. Unii dintre sfinții creștini proveneau din familii înalte, instărite, dar aceasta nu i-a împiedicat să se desăvârșească. Au folosit bogăția lor pentru a acoperi sărăcia semenilor. Așadar, atunci când este folosită ca dovadă de iubire a aproapelui și ca prilej de dăruire, bogăția îl ajută pe posesorul ei, în viață și spre mântuire.

În același fel, sărăcia nu mântuiește prin ea însăși, atunci când este îndurată cu revoltă și critică la adresa lui Dumnezeu și a semenilor. Lipsurile materiale trebuie transformate în prilejuri de sporire duhovnicească.

În plus, credința noastră ortodoxă dezvoltă învățături de o profunzime aparte în legătură cu aceste realități sociale. **Părintele Profesor Dumitru Stăniloae**, „Sfântul Filocaliei” vorbea, în scrierile sale, despre un real circuit al darurilor. Prin Sfânta Taină a Mirungerii, creștinul proaspăt botezat primește plenitudine de daruri sau de talanți, însă de fiecare dintre noi depinde să punem în lucrare mai multe sau mai puține din aceste daruri, și chiar și pe acestea, în diferite nuanțe sau intensități. Lucrul esențial, însă, îl constituie faptul că nu există persoană care să nu aibă daruri, dar există atât de mulți semenii ai noștri care își îngroapă talanții primiți. În mod similar, nu trebuie să invidiem pe cineva pentru darul sau pentru darurile sale, ci trebuie să ne nevoim și noi să le dobândim și, în plus să înțelegem faptul că toate darurile se află într-o complementaritate, de care ne-am putea folosi toți. În plan material, circuitul darurilor presupune ca niciodată să nu blocăm acest circuit inițiat de Dumnezeu, ci precum Părintele Ceresc ne oferă cu generozitate din darurile sale, la fel și noi și după puterea noastră, pe care trebuie să o lărgim mereu, să dăruim mai departe, din ceea ce am primit cu bucurie de la Dumnezeu și am înmulțit, prin efort personal.

Tot Părintele Stăniloae a dezvoltat un capitol special de Dogmatică și Spiritualitate Ortodoxă, vorbind despre **cunoașterea lui Dumnezeu din împrejurările concrete ale vieții**. În cadrul învățaturii patristice potrivit căreia **nu doar săracii au nevoie de bogați, pentru a fi ajutați, ci bogații au mai mare nevoie de cei necăjiți, pentru a se mântui, prin lecția milosteniei**, Părintele Profesor spune că Mântuitorul Iisus Hristos este prezent în lumea aceasta și aproape de fiecare dintre noi, punându-ne la încercare credința și dragostea față de El, prin faptele noastre față de aproapele. Astfel, „în fiecare sărac și asuprit și bolnav, spune Părintele Stăniloae, ne întâmpină Hristos, cerându-ne, prin coborare, ajutorul nostru. În mâna întinsă a săracului e mâna întinsă a lui Hristos, în vocea lui stinsă, auzim vocea stinsă a lui Hristos; suferința lui, din pricina lipsei și a umilinței în care-l ținem, e suferința lui Hristos pe cruce, pe care noi o prelungim; în toate, Dumnezeu se coboară la noi și ni Se face cunoscut”.

Este foarte important faptul că toate aceste adevăruri duhovnicești, propovăduite de Biserica și Teologia Ortodoxă de două milenii, au aflat confirmare în diferite ramuri de vârf ale științei contemporane, fiind probate, inclusiv prin aparatură performantă de rezonanță magnetică funcțională și prin tomografele cu emisie de pozitroni, care scanează creierul și observă ceea ce se petrece în el, în diferite momente și situații.

[1] John IZZO, *Cele 5 secrete ale vieții fericite*, traducere din limba engleză de Anne Marie Baraga, Editura All Educational, București, 2011, p. 114.